

ריח של מקדש בודהיסטי

סיפור

מאת בן-ציון יהושע

א

הייתה זאת שעת ערב מאוחרת במהלך טיול להרי האלפים. נמרוד המדריך הכרסתן ישב בבר, ראשו הגדול נשען על שתי כפות ידיו, עיניו נעוצות בנקודה סתמית בחלל והאזין למוסיקת מעליות שניגן פסנתרן אדיש. מזמן לזמן לגם מגביע הבירה שלפניו וחשב על יום הטיול הבא. רננה התקרבה וישבה במושב הפנוי שלצדו ואמרה בקולי קולות, חצי שתויה: "נמרוד, איבדתי היום באוטובוס את הראש... אני מתנצלת אם הייתי ישירה מדי... יש לך קול מדהים. שמעתי והוקסמתי. יש לך קול של חדר מיטות... אתה הטיפוס שלי... יש לי חולשה לקולות ולמראות... יש לך כפות ידיים משגעות, נעימות וחזקות."

"רננה, אינני יודע מאיפה באו לך כל התיאורים האלה שאין להם כל קשר למציאות. אנא הנמיכי את קולך, יש אוזניים קשובות סביב."

"שישמעו. זה לא מזיז לי..."

"אבל לי אכפת."

"אל תהיה ילד נמרוד. אני הולכת להציע לך דיל שישנה את חייך. פחות מאמץ יותר כסף. אני רוצה לאמץ אותך בתור המדריך האישי הקבוע שלי לכל יעד שתחליט עליו. כל יעד שתקבע מקובל עליי. עשרה סיורים בשנה לא פחות. תאמין לי נמרוד שאני יכולה להרשות לעצמי... המנוח היה קמצן בכל קנה מידה. חסך גרוש עם חור ליום שחור.... ואני שברתי את הקופה. הוא השאיר מיליונים ואני לא מתכוונת להשאיר אחריי אפילו דולר אחד, יורו אחד, שקל אחד. אין לי למי להוריש את הכסף הזה. כל ההוצאות עליי, משכורת, טיפים. לא תקופח! תעלה אליי לחדר ונרים כוסית לכבוד הדיל שאני רוקמת לך."

"רננה, אין ספק שאת אישה נדיבה. היענות של מדריך לחיזורים במהלך הטיול יכולה לעלות לו ביוקר רב ובאבדן של מקור הפרנסה שלו."

"נמרוד, אני מסוג הנשים שלא מקבלות סירוב. הכסף פותר כל בעיה", אמרה והגישה לו את כרטיס הביקור הוורדרד והמבושם שלה, "אין לך סיבה לדאוג. יש לך את הכתובת ואת הטלפון שלי. אשמח אם תתייצב בביתי בסביון ביום שלישי הבא בשמונה בערב. יש על מה לדבר". נמרוד קם ממקומו והתנצל כי מחר יש השכמה מוקדמת.

ב

הפיתוי הכלכלי היה גדול. לאחר לבטים רבים, מצויד בזר פרחים גדול ובקבוק *Chivas Regal*, ויסקי סקוטי בן עשרים ואחת שנים, התייצב בביתה. "יש לך סטייל", אמרה כשפתחה את הדלת בפני נמרוד. רננה נעמדה על בהונותיה ונשקה לזיפי לחיו של נמרוד. היא הייתה מאופרת מראש ועד כף רגל. ריחות כבדים של תמרוקים אפפו אותה. מן המטבח עלו ריחות של תבשילים. "עכשיו עזב השף שהכין לנו ארוחת גורמה". הם סעדו. הם קינחו. הם שתו. הם הרימו טוסטים והרעיפו ברכות. בקבוקים התרוקנו והראש היה פתוח לכל שטות אפשרית.

רננה נעצה בו מבט שאינו משתמע לשתי פנים: "נמרוד, אני רוצה להראות לך את חדר המיטות המיוחד שלי. ערכתי אותו במיוחד למענך. אתה תאהב אותו", אמרה. כשנכנס לחדר תדהמתו הייתה גדולה. חדר אפלולי. ראי ענק קבוע בתקרה. נרות קטורת פזורים בכל פינות החדר. ריח כבד של מקדש בודהיסטי עמד באוויר עד למחנק. מוסיקה בעלת גוון מיסטי ריחפה באוויר. המיטה רחבת ידיים ואפיריון למראשותיה, מכוסה בכיסוי משי שחור בוהק ומעליו פזורות עשרות חבצלות לבנות. נמרוד נתקף חרדה. בחיל ורעדה ראה לנגד עיניו בית הלוויות של ברוני המאפיה האמריקאית בתקופת הזוהר שלה. המיטה נראתה כארון קבורה ענקי ויוקרתי, מעין מבוא לקרמטוריום שעוד רגע קט יעלה בלהבות. המראות, הריחות והצלילים הסתערו עליו עד מוות. ראשו הסתחרר. הוא חש שכל איבר בגופו נח מנוחת עולמים. נמרוד ביקש לפרוח לעולמות אחרים כאן ועכשיו.

"נמרוד, נכון שזה יפה... נכון שזה מיוחד. זאת מיטת אוהבים הכי יפה שיש בעולם", התחננה רננה ותלתה את זרועותיה על צווארו. "רננה, סליחה. אני לא יכול. אני הולך. אתך הסליחה. אני נחנק. אני סובל מאסתמה", השתעל עד קוצר נשימה. הוא התפרץ החוצה אל הלילה, אל האוויר החופשי, נשם עמוקות, נכנס למכוניתו וברח כל עוד נפשו בו.